

Заветът
Мефисто

ИЗКУПЛЕНИЕТО
НА КИРОС

ТРИНИТИ ФЕЙГЪН

Превод Елка Виденова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ
България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Mephisto Kiss*

Романът е публикуван за първи път през 2012 година в САЩ от Egmont USA, 443 Park Avenue South, Suite 806, New York, NY 10016

Copyright © 2012 Trinity Faegen

Дизайн на корицата Торборг Давърн
Снимка на корицата Джесика Тръскот

Превод Елка Виденова
Редактор Боряна Стоянова
Коректор Таня Симеонова

Използваният откъс от „Фауст“ на Йохан Гьоте е от изданието на „Отечество“ от 1982 г. в превод на Кръстьо Станишев.

Издава „Егмонт България“
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2013
ISBN 978-954-27-0926-8

*АЗ ЧАСТ СЪМ ОТ ЧАСТТА, КОЯТО БЕ НАЧАЛО,
ОТ МРАКА ЧАСТ, РОДИЛА СВЕТИНА...*

МЕФИСТОФЕЛ, ОТ ТВОРБАТА „ФАУСТ“ НА ГЪТЕ

ПЪРВА ГЛАВА

За Джордан да се целува с Матю, бе най-прекрасното нещо на света, но тази вечер нещо не достигаше. Вместо да се наслаждава на топлата му прегръдка и бавните плавни движения на устните му върху нейните, тя не спираше да мисли за спречкването с баща ѝ.

Неволно въздъхна. Матю се отдръпна и я загледа с меките си кафяви очи.

– Нямало е как да го предотвратиш. Дори не си видяла имейла до... след това. Не се самообвинявай.

– Не, проблемът не е в това. Или поне не изцяло. Всъщност става дума за баща ми. След като гръмна новината за самоубийството на онова момиче, ми каза, че трябва да спра да участвам в рекламите на СТОП, че не можело повече да съм им говорител, и се скарахме безобразно. Защо вечно си вре носа във всичко, което правя?

Матю приглади косата на слепоочията ѝ с дългите си топ-

ли пръсти.

– Ами, той все пак е президентът, а и сама си казвала, че двамата живеете като в аквариум. СТОП е чудесна инициатива, но всеки път, когато се провали, журналистите моментално се присещат, че участваш в нея. И докато си част от екипа, ще продължават да коментират теб, вместо децата, на които програмата се опитва да помага.

Джордан се откъсна от прегръдката му и се върна на дивана. На екрана в другия край на стаята се точеха надписите на филма, който току-що бяха изгледали.

– Когато станах на седемнайсет, баща ми ме помоли да поема част от функциите, които се очаква да изпълнява една първа дама, нали мама я няма вече. Обучавах ме как да поздравявам държавни гости, коя вилица за какво се използва, как да говоря с журналистите. Прессекретарят на баща ми искаше да се захвана с някоя инициатива срещу рака на гърдата – пак заради мама, но аз исках да работя със СТОП в памет на Холи. – Участието в клиповете, популяризиращи работата на Програмата за помощ на млади хора със самоубийствени наклонности¹, ѝ помагаше да се справи със смъртта на приятелката си, а ето че баща ѝ я караше да се откаже. Имаше чувството, че така ще предаде Холи.

– Може би не е лошо малко да намалиш темпото. Тия имейли те съсипват, а понеже нямаш право да им отговаряш, още повече се обезсърчаваш и потискаш.

Донякъде беше прав. Непрекъснато получаваше писма, които ѝ късаха сърцето. Някои деца успяваха да преодолеят проблемите си, други не. Като например момичето, което предната нощ бе писало на Джордан, че не издържа повече, че се предава. Когато тя го прочете, момичето беше вече мъртво, погълнало огромна доза при-

---

¹ Съкратено на английски STOP - Б.рег.

спивателни.

Като първа дъщеря получаваше стотици, понякога хиляди имейли седмично. Политиката на Белия дом налагаше всеки имейл да получи отговор, който в повечето случаи бе съвсем стандартен и се подготвяше от Карла, асистентката на пресекретаря или някой от многото ѝ подчинени. Винаги обаче отбелязваха онези, на които според тях Джордан трябваше да отговори лично. А от както се бе превърнала в официално лице на СТОП, получаваше имейли и от деца, загубили всякаква надежда. На тях се отговаряше особено деликатно, като задължително се добавяше и телефонния номер и имейл адрес на СТОП. Не че не искаше да отговаря лично, просто не ѝ разрешаваха. Пресекретарят бе непреклонен именно поради факта, че беше първа дъщеря. Ако дадеше съвет някому и той се самоубиеше, ударът по репутацията на баща ѝ щеше да е съкрушителен. В повечето случаи нямаше нищо против, но понякога се дразнеше.

– Обясних му, че медиите незабавно ще ме обвинят в дезертърство и ще стане още по-лошо.

– А той какво каза?

– Каза, че по негов адрес се говорят и по-лоши неща. – Тя си пое дълбоко въздух и бавно издиша. – Ужасно е, Матю, каквото и да направи, все е грешно. Всеки закон, който е одобрил, за да разреши някакъв проблем, реално предизвиква нови проблеми. Безработицата е по-висока отвсякога. А рейтингът му е паднал почти колкото на Никсън в деня, в който си подаде оставката.

– Баща ми твърди, че се вслушва в съветите на неподходящи хора.

Точно тази сутрин ѝ бе направило впечатление колко се е състарил.

– Не трябваше да се кандидатира за втори мандат, след

като мама умря, сега всичко върви наопаки.

Матю се наведе да разтрие раменете ѝ.

– Хайде, Джордан, не провесвай нос. Предлагам да направим нещо, което да те разсее.

– Какво например?

– Можем да се качим в моята стая.

– Ти сериозно ли? – Тя извърна глава и прочете изражението в блесналите му очи. – Охо, съвсем сериозно било! За бога, Матю, ама че неподходящ момент уцели. Съвсем са ми потънали гемиите, а ти ми предлагаш да правим секс?

– Ходим от цяла вечност, така че защо да не е тази вечер? Поне ще запомниш деня с нещо приятно.

Джордан пхна кичур коса зад ухото си.

– Току-що ти обясних в какво ужасно положение е баща ми. Представяш ли си как ще се почувства, ако взема да забременея? Направо ще го съсипя. – Тя отново въздъхна. – Да не говорим каква веселба ще настане за медиите.

– Няма да забременееш.

– Това ти го казваш. Няма нищо сигурно, а не ми се ще да поемам такъв риск. – Джордан се загледа в буквите на екрана и зачака Матю да ѝ каже, че трябва да престане да разглежда всичко през лупата на Белия дом. Като се изключеха тирадите му за футболния отбор на университета „Обърн“, тази лекция му беше любимата.

Но вместо това я попита почти шепнешком:

– Обичаш ли ме?

О, божичко. Матю изрече онази дума. И то ни в клин, ни в ръкав, точно когато тя най-малко очакваше. Приятелката ѝ Теса я беше предупредила, че в крайна сметка и до това ще прибегне, че това било последното средство на всяко момче, което се опитва да вкара момиче в лег-

лото си. А Джордан ѝ бе отвърнала, че Матю не е такъв. Вярно, че от време на време се пробваше – все пак беше на седемнайсет, – но тя неизменно отказваше, изрецитираше дежурната си реч, той пък я подлагаше на Лекцията и продължаваха нататък. „Изплакнете и повторете“, както казваха по рекламите.

А сега бе сринал всичко с този въпрос. Със свито сърце тя предпазливо пое въпроса бомба, чудейки се какво да отговори. Ами ако отвърнеше с да, а той не кажеше на свой ред, че я обича? Щеше да е късно, нямаше да може да си вземе думите назад. И щеше да умре от унижение.

Ако пък му кажеше, че не е съвсем сигурна, възможно ли бе той да скъса с нея? Хич не ѝ се искаше да се разделят. С изключение на Теса беше най-добрият ѝ приятел и... да, обичаше го, но не задължително по онзи начин. Или поне не достатъчно, за да си легне с него.

Надписите свършиха и на екрана се появи основното меню. Джордан се обърна към него и му метна обратно гранатата.

– А ти обичаш ли ме?

Матю хвана ръката ѝ и я притегли към себе си.

– Никога не съм срещал момиче като теб, Джордан. Мислиш си, че хората те харесват само защото баща ти е президент, но щеше да е същото и ако той беше шофьор на боклукчийски камион. Не е заради него. У теб има нещо, което привлича хората. – Той я придърпа по-близо и я целуна по челото. – Отчасти затова все ти говоря за секс, понеже направим ли го, ще се чувствам по-сигурен в нас двамата, по-спокоен, че няма да ме зарежеш.

Джордан вдигна лице и срещна погледа му.

– Притесняваш се, че аз ще скъсам с теб? Сериозно?

Ръцете му я обгърнаха по-плътно.

– Непрекъснато. – Изражението му бе съвсем искрено, а усмивката леко крива, сякаш се смущаваше. – Обичам те, Джордан.

Дъхът ѝ секна. Ето на това му се викаше романтика. Невероятно. Целуна меките му устни и тъкмо да прошепне: „И аз те обичам“, когато във на улицата отекнаха два силни пукота – точно под прозореца – и Джордан подскочи.

– Някой пуска бомбички.

Издаден в паника, Матю я сграбчи за ръката, готов да скочи.

– Това не са бомбички.

Откъм коридора се чу трясък и Джордан се обърна стреснато точно когато вратата на стаята зейна. Двама мъже със ски маски се втурнаха вътре – и двамата с пистолет в ръка.

Но Матю вече беше скочил от дивана и я затегли към кухнята. Къде, за бога, бяха агентите? Зачислени ѝ бяха двама агенти от тайните служби, единият стоеше пред къщата на Матю, а другият отзад, те бяха в постоянна връзка с полицията, която патрулираше из района, така че всеки момент щеше да дойде подкрепление. Но защо ги нямаше? Нима тия типове бяха застреляли Маги на стълбите отпред? Ами Пол? Нямаше как да не е чул изстрелите. Трябваше вече да е в къщата, но когато блъснаха люлеещите се врати към кухнята, вътре нямаше никого.

Матю затича към задния вход. Зад къщите минаваше тясна уличка и успееха ли да излязат навън, в тъмното, можеха да побягнат и да намерят къде да се скрият, докато не...

Сърцето ѝ прескочи при звука на нов изстрел.

И буквално спря, когато Матю се препъна и изпусна ръката ѝ.

Кий клъцна последното непокорно клонче на декоративното портокалово дръвче и отстъпи крачка назад, за да огледа свършеното.

– Защо не цъфтиш? Крайно време ти е. Стига си се инатил. Пчелите са гладни.

Но дръвчето си стоеше свито и безмълвно в тъмнината.

Той огледа със задоволство буйната растителност в парника и вдъхна дълбоко от топлия влажен въздух, на тежал от аромата на растения и плодородна земя. Миришеше на живот. Парникът беше разположен наред просторната градина източно от къщата, в планината Мефисто, почти затрупан от декемврийския сняг; всичко зад стените от стъкло и стомана разчиташе на него за оцеляването си – дори червеите. В замяна на всеотдайните си грижи Кий получаваше мимолетна утеха за вечното неспокойствие на душата си.

Понякога, когато слънчевите лъчи падаха през стъклото под по-особен ъгъл, когато синевата на небето отгоре се отразяваше в миниатюрния водопад откъм южната стена, почти забравяше къде се намира и с какво се занимава и успяваше да си представи щастието.

Но тези мигове бяха редки.

Кий наклони глава, взря се в звездния купол, виснал над парника, и си пожела Бог да можеше да го чуе.

От интеркома над вратата гласът на Джайкс наруши пълната тишина:

– Имаме си проблем. В бойната зала след една минута. По дяволите.

С тежка въздишка Кий тръгна към вратата, където остави зелените си градински ножици на пейката, преди

да изчезне. След няколко секунди се появи в залата, на-сред лабиринта от компютри и офиси в мазето на имението на Мефисто. На едната стена на бойната зала висеше огромен плазмен екран, на другата – гигантска карта на света и бяла дъска. Насред каменния под стоеше антична овална маса с по три еднакви стола от двете страни и един нов, по-малък, откъм късата страна.

Братята му вече бяха на линия, очевидно облечени доста набързо. Саша, най-новото попълнение в редиците на Мефисто, беше навлякла една от ризите на Джакс, а дългите ѝ стройни крака бяха обути в къси бели чорапи. Русата ѝ коса беше вързана на опашка, което някак ѝ отиваше повече, отколкото ако беше нагласена и издокарана. Щеше му се и той да си има момиче, което да носи ризите му вместо пижама.

Насочи вниманието си към Джакс.

– Какво става?

Джакс вдигна дистанционното от масата.

– Това е запис отпреди час.

На екрана се появиха образите на президента и дъщеря му, рамо до рамо на стълбите на Белия дом, където приветстваха краля и кралицата на Швеция. В следващия кадър Джордан Елис раздаваше великденски кошници на цяла сюррия хлапета. Кий следеше кадрите съвсем равнодушно, но нямаше как да не отбележи, че е красива. Дребничка, малко над метър и петдесет, с дълга тъмна коса и големи сини очи, а когато се усмихнеше, лъчезарното ѝ лице направо светваше, а очите ѝ... можеше да се закълне, че в очите ѝ блесваше дяволито пламъче. Приятно му беше да я гледа, но започваше да се пита какво общо имаха медийните изяви на първата дъщеря с проблема на Мефисто.

Гласът на репортера зад кадър заобяснява:

– *Никой не е поел отговорност, не е подадено искане за откуп, но вътрешен източник информира Си Ен Ен, че според ФБР и Департамента по вътрешна сигурност двамата въоръжени са били американци. Разпитват се няколко частни бойни отряда, и по-конкретно една тексаска групировка, известна като „Ред Аут“.*

На Кий направо му прилоша.

– Отвлекли ли са я?

Феникс, облегнат на стената с картата, се обади:

– Неутрализирали са охраната ѝ, разбили са къщата на гаджето, застреляли са го и са отмъкнали момичето.

– Стига бе. Не е невъзможно някой да успее да застреля двама агенти на тайните служби, но никой не би могъл да отмъкне дъщерята на президента на повече от две пресечки разстояние, преди всеки полицай и таен агент в града да ги погне.

– Ти само гледай – каза Феникс.

На екрана се появи една от редица къщи на Капитолийския хълм. Част от тротоара пред сградата бе отцепен с жълта полицейска лента. Десетки хора гледаха как медици от Бърза помощ избутват носилка през входната врата и я качват в чакащата линейка. Гласът на репортера продължи:

– *Матю Уитакър, седемнайсетгодишният син на сенатор Джим Уитакър от Алабама, е откаран в критично състояние в университетска болница „Джордж Вашингтон“. Момчето продължава да е в безсъзнание, но агентите на ФБР се надяват да могат да го разпитат, когато се събуди.*

Джакс превъртя записа напред до кадрите с пресекретаря на Белия дом. Плътно зад него се бяха наредили и други служители на президентската резиденция.

– *Двама мъже, свързани с отряда „Ред Аут“ от Тексас,*

са арестувани след като органите на реда организираха преследване на автомобила, потеглил от къщата на семейство Уитакър. Госпожица Елис не е открита в колата. Тайните служби смятат, че автомобилът е служел за примамка, докато дъщерята на президента е отведена с друг вид превозно средство.

Кий присви очи и се загледа във втория мъж отляво.

– Началникът на канцеларията стои като вкаменен. Направо е като статуя.

– Нямаше да е толкова очевидно, ако всички останали не нервничеха така. Някои дори плачат – отбеляза Джакс.

Разпознаваха Ския по тъмните сенки около очите, но от телевизионния екран нямаше как да са сигурни. Налагаше се да се изправят лице в лице с човека, за да разберат дали действително е продал душата си на Ерикс. Но имаше и други издайнически белези, особено при по-младите Ския. Нужни бяха много усилия, за да успеят да се държат като обикновени хора с душа, да имитират изражения и мимики, които да подхождат на ситуацията, независимо дали на радост, тъга или страх. А сред дълбоко разстроените хора на екрана Рон Трент стоеше напълно безстрастен, в лицето и очите му не се четеше никаква емоция.

– Провери ли го някой? Ския ли е?

– Аз го проверих и да, такъв е – обади се отново Феникс. – Обадох се на М, а той ме уведоми, че Ерикс го е... превърнал... преди около шест месеца.

Кий се замисли как биха могли да елиминират началника на канцеларията на Белия дом. Рон Трент беше видна личност, най-близкият съветник на президента.

– Какво си наумил, Феникс? Как ще го направим?

Джакс и Саша си размениха бърз поглед, преди да се

обърнат към Кий.

– Определено ще трябва да го приберем, но не това е проблемът.

Кий огледа физиономиите на братята си и му стана ясно, че знаят още нещо.

– Добре де, тогава какво има?

– Ерикс стои зад отвличането – каза Джакс. – Затова и Джордан е изчезнала безследно. Смятаме, че престрелката и нахлуването в къщата са били само за параван, понеже и той като нас не може да изкривява реалността. Накарал е тия типове, които със сигурност са изгубени души, да си поиграят на гоненица с ченгетата, а той междувременно я е прехвърлил някъде, където ще я държи, докато Рон Трент не накара президента да положи обет. А за да му попречим, ще трябва да я намерим.

Кий огледа лицата на братята си едно по едно, очаквайки някой да не издържи и да прихне. Очевидно се шегуваха, скроили му бяха номер. Но не, израженията им бяха напълно сериозни.

– Вие да не сте полудели? Не можем да се месим на свободната воля. Ако президентът поддаде на натиска, няма какво да направим. Малко ще е рисковано да го елиминираме, но няма да ни е за първи път да изваждаме държавен глава от играта. Ерикс и по-рано се е опитвал да превземе правителството.

– Тук не става дума точно за свободна воля – обади се Тай от отсрещния ъгъл, където се бе настанил с едно от кучетата си. – Дъщерята на президента, единственият му близък човек, откакто съпругата му почина, ще бъде убита, ако той не се съгласи да обещае душата си на Ерикс.

– А сигурни ли сме, че именно Ерикс стои зад отвличането на Джордан?

– Когато отидох да проверя дали Рон Трент е Ския,

обиколих целия Бял дом да го търся – заразказва Феникс. – Накрая го заварих с Елис в Жълтата овална стая на втория етаж. Тъкмо обясняваше на президента...

– А Трент видя ли те? – Кий млъкна и си пое дълбоко въздух. Обвиеха ли се в невидимост, никоой не можеше да ги види, даже изгубените души. Но Ския бяха различни. Безсмъртието позволяваше на очите им да видят и невидимото.

– Ти наистина ли ме имаш за толкова тъп?

Усетил ядосаните погледи от всички страни, Кий пак въздъхна и поклати глава.

– Не.

– Трент обясняваше на президента за Ерикс. А защо ще го прави, ако не възнамерява да го убеди да обещае душата си?

– Няма значение. Ако човек е готов да се откаже от всякакъв шанс за Рая, за да последва Ерикс, ако е готов да извика на глас, че се отказва от Бог, значи е лишен от вяра. И вече е изгубен.

Едрата длан на Тай нежно приглади козината на Грета.

– Елис стои начело на свободния свят. Има власт, влияние. Ако принадлежи на Ерикс, все едно сам Ерикс е президент. Представи си само какви ще са последствията. Ще назначи Ския и изгубени души за съдии, за министри, за председатели на комисии. Всяка агенция във Федералното правителство ще се състои от негови последователи.

– Няма да се задържи достатъчно, за да нанесе кой знае какви щети. Ще го приберем веднага.

Денис се взираше в екрана, където Джордан правеше официално изказване в полза на горещата линия за тий-нейджъри, склонни към самоубийство.

– Направим ли атентат срещу президента, Щатите ще

потънат в нечувана криза.

– Тогава да се надяваме, че вярата на президента е по-силна от любовта към детето му.

Тук Зий не издържа и се провикна от мястото си до бялата дъска:

– Стига глупости, братле. Вярно, че си ни водач, но доколкото знам, живеем в демокрация. Мнозинството печели. Шест на един, Кий – каза той и нервно посегна към диамантената си обеща.

– Освен когато мнозинството е решило да наруши закона на Луцифер. В такъв случай решаващият глас е моят. – Той ги огледа един по един, търсейки знак за несъгласие. Само да трепнешеш някой, и щеше да го прати на Кианос да поживее шест месеца в пълна самота. А също и да погладува, понеже, докато не пукнеше пролетта, едва ли щеше да намери нещо за ядене в скования от ледовете остров в Северния Атлантик.

– Ако президентът не положи клетвата – намеси се Денис, – Ерикс ще убие Джордан.

Кий се загледа отново в екрана. Джордан приемаше букетче диви зюмбюли от някакво детенце в тълпа от привърженици в Лондон. Очите ѝ имаха същия цвят като цветята. Усмивката ѝ бе пленителна. При мисълта за смъртта ѝ го жегна известно съжаление.

– Всеки човек умира рано или късно.

– Освен нас – възрази Денис. – И Лумините.

– Ние не сме човеци. А Лумините са живи ангели. Така че не се броим. – На екрана Джордан танцуваше с баща си на официална вечеря в Белия дом. – Няма да тичаме след щерката на президента. Няма да се намесваме. Законът е наложен от Луцифер и нарушим ли го, Адът ще ни се види тесен.

Феникс изсумтя нетърпеливо.

– Казах им аз, че никога няма да се съгласиш, ако става дума само за това, но те настояваха да опитаме. – Той си дръпна стол до масата. – В закона има вратичка. Сещаш ли се?

Какво искаше да каже с това „ако става дума само за това“?

– Естествено, че се сещам, но изключение се допуска само ако става дума за Анаво и намесата ни е необходима, за да я защитим. А това... – Той рязко млъкна. Имаше чувството, че върху гърдите му се е стоварил камион.

Мамка му.

Кий отново впи поглед в екрана, където Джордан излизаше от някакъв ресторант с висок тъмнококс младеж. Държаша се за ръце и помахаха на камерите, преди да се качат в новичко беамве и да потеглят, следвани от агентите.

– Анаво е – прошепна Саша.

На екрана тръгна запис, на който Андрю Елис полагаше втората си президентска клетва преди повече от година. Дъщеря му стоеше до него със сериозно изражение.

– Откъде знаеш?

– Дватама с Джакс я видяхме в Националната катедрала на Коледа.

– Сигурни ли сте? Може да е било от светлината.

Саша и Джакс отново се спогледаха, после брат му каза:

– Сигурни сме. Сиянието ѝ е на Анаво.

– Коледа беше преди три дни. Ако действително сте открили Анаво, защо чак сега научавам?

В отговор настъпи мъртва тишина – явно ги беше страх да отговорят. Супер. Истинска Анаво, ей тук, пред очите му, отредена за някой от тях, а вече беше изчезнала и вероятно обречена на смърт.

– Бих искал някой да ми отговори преди следващата Коледа.

– Искахме да разберем за кого е предопределена, преди да кажем на когото и да било – отвърна Джакс. – Решихме, че така ще е по... хуманно.

Кий натика ръце в джобовете на шлифера и си каза, че колкото и да го съблазняваше мисълта да удуши Аякс, нямаше да има особена полза. Открили бяха Анаво – истинско чудо – и най-важното беше незабавно да я спасят.

– И?

Саша вдигна малка пластмасова торбичка от седалката на стола си и извади бледосин пуловер.

– Джакс отскочи до стаята ѝ и измъкна това от коша ѝ за пране.

Тя тръгна към него и в главата му мигом нахлу уханието на див зюмбюл, събуждайки спомени за Йоркшир, където живееше в продължение на няколко века, докато не загубиха Джейн преди стотина години и не се преместиха в Колорадо. Дивите зюмбюли бяха едно от многото неща в Англия, които му липсваха.

Един бърз поглед към останалите го увери, че Саша вече беше показала пуловера на всеки един и никой не бе доловил аромата на цветята.

Винаги бе смятал, че последен ще открие своята Анаво, но ето че нежното ухание на сини зюмбюли, което се носеше от пуловера, говореше друго.

Така се задъха, че се уплаши да не припадне, но успя да прикрие всякаква емоция. Изправи гръб и се насили да демонстрира спокойствие – постижение, което бе възможно само след дълги векове усилия. Братята му разчитаха на самообладанието му, на умелото му водачество. Всякакво колебание би ги накарало да се съмняват в него, да загубят концентрация и съответно контрол върху

тъмната си природа. А човечеството не заслужаваше из Земята да тръгнат разбеснели се Мефисто. Превъзходството му никога не бе поставяно под съмнение, защото той никога не се бе отклонявал от задълженията си, и не можеше да го допусне точно сега.

Братята му приемаха, че е начало на малката им дружина, понеже бе най-възрастният след Ерикс, първият, който бе станал безсмъртен при навършването на пълнолетие. Но не знаеха, че в онзи миг, когато се мяташе на границата между смъртта и живота, Луцифер му се беше явил и му бе заповядал да поведе братята си. Предупредил го бе, че провали ли се, ще унищожи баща им, Мефистофел. Да имаш за баща черния ангел на смъртта, не беше лесно, но помежду им съществуваше и известна привързаност. Да не говорим, че разчитаха на *М* за помощ в безкрайната война срещу Ерикс. И ако Луцифер действително решише да се отърве от баща им, то нямаше да е заради Кий. Нито веднъж не се бе отклонил от начертания път за тия хиляда години и нямаше да си го позволи дори сега, макар да имаше чувството, че от ужас разсъдъкът му го напуска.

– Според вас Ерикс знае ли, че тя е Анаво? – попита той, без да се обръща конкретно към някого.

– Едва ли – отвърна Джакс. – Не може да долови сиянието ѝ, така че не би могъл да знае, стига да не види рождения ѝ знак. Най-вероятно и тя самата не знае.

– Аз лично няхах представа, че съм Анаво, докато Джакс не ме откри – обади се Саша. – Изобщо не бях чувала за това. Ерикс я е отвлякъл, за да изнудва президента. А това, че тя е Анаво, е някакво странно съвпадение.

Саша му подаде пуловера. Пръстите на Кий потънаха в меката вълна и вдигнаха дрехата към носа му, а погледът му отново се насочи към екрана, към лицето на момиче-

то, за което бе мечтал през целия си жалък живот. Ако закъснеха...

Обърна се към Феникс.

– Колко време ти трябва, за да съставиш план?

– Вече съм готов – отвърна брат му.

Щеше да умре. При това съвсем скоро. С превръзка на очите и парцал в устата, докато се тръскаше в багажника на някаква кола, Джордан се стараеше да мисли за живота след смъртта, за Рая. Колкото и да беше странно, мисълта за собствената ѝ смърт бе по-приятна от мисълта за Матю. Толкова много кръв. Цели ручеи, които се стичаха в локва под тялото му.

Стисна очи още по-плътно под превръзката и се насили да мисли за Бог, опита да си представи какво ли е в Рая.

Но в главата ѝ неканен се прокрадна образът на Матю от първия му ден в „Оутс Прайорити“ преди две години, когато избраха баща му за сенатор на Алабама и семейството му се премести във Вашингтон. Беше нов ученик, но новите ученици бяха много, в нейната гимназия това не беше нещо необичайно. Във Вашингтон непрекъснато прииждаха разни хора или си тръгваха – в зависимост от гласовете на избирателите. Една от любимите им шегички беше, че нямаше деветокласник², който да успее да завърши „Оутс“.

Така че беше свикнала с нови физиономии, но Матю изпъкваше на всеобщия фон. Когато го видя с чупливата му кестенява коса, паднала върху челото, големите изразителни кафяви очи и лекото провлачване в говора, от

---

2 В САЩ първата година в гимназията е девети клас. – Б.рег.

което всяка дума звучеше красиво, неволно се присети за загинали поети от епохата на Романтизма.

Насмалко да припадне, когато той седна до нея в часа по английски и я попита дали ѝ е харесало в Китай.

– Видях ви с баща ти по телевизията, пред Имперския дворец.

– Хареса ми, но има страхотен смог. Даже Китайската стена не можах да видя добре, понеже беше скрита от мъгла. – О, боже, държеше се досущ като Деби Даунър от „Сатърдей Найт Лайв“³. Трябваше да каже колко се е впечатлила от теракотените войници или Пекинската опера. Въобще нещо позитивно.

Но докато отчаяно се напъваше да каже нещо остроумно и забавно, Матю я прекъсна:

– И на мен това ми направи впечатление. Май няма да е зле Китай да последва примера на баща ти и да обърне внимание на замърсяването.

Само за две секунди успя да разсее тревогата ѝ и да спечели симпатията ѝ. При положение, че баща ѝ вечно се печеше на шиш, Джордан обикновено мигом харесваше всеки, който кажеше нещо хубаво за него или работата му.

Само след три седмици вече ходеха. Непрекъснато я изненадаваше: луд беше по футбола и си падаше по аренди би музика, беше пълен компютърен маниак и същевременно пишеше къси разкази. Но може би най-хубавото беше, че никога не ѝ задаваше тъпи въпроси от сорта: „Какво е да живееш в Белия дом и баща ти да е лидер на свободния свят?“.

За него тя беше най-обикновено момиче. И с изключе-

---

³ Известно вечерно телевизионно шоу със скечове, което се излъчва в САЩ от 1975 година; Деби Даунър е персонаж от предаването, чието име се е превърнало в нарицателно за човек, който често разваля настроението на околните, поднасяйки лоши новини или изразявайки негативни емоции. – Б.рег.

ние на Теса Матю бе най-добрият ѝ приятел.

А сега лежеше по очи в локва кръв. Джордан така се разхлипа, че се задави от парцала в устата си. Дали беше мъртъв? Сигурно. Нямахше как да загуби толкова много кръв и да остане жив.

Красивите му очи, затворени завинаги. О, господи, и защо? Нямахше представа кои са тия типове, но явно протестираха срещу нещо, което не им беше по вкуса. Най-вероятно щяха да я убият и се молеше всичко да приключи бързо, да не ѝ отрежат главата и да изпратят записа на баща ѝ.

В главата ѝ отекна женски глас: „Ако, не дай боже, някога те вземат за заложник, има вероятност да те измъчват за информация. Живееш в непосредствен контакт с президента и неминуемо ще научиш разни неща, дори такива, каквито не се предполага да знаеш. А един специалист ще може да извлече всякаква информация от паметта ти, дори да не я помниш съзнателно“. – Маги Янг бе част от зачисления ѝ екип от агенти още от самото начало, когато баща ѝ се бе кандидатира за първи път.

Сигурна беше, че тя е мъртва. Изстрелите под прозореца бяха отнели живота ѝ. А Пол така и не бе влязъл в къщата, така че най-вероятно и той беше загинал.

Джордан преглътна сълзите и слюнката, а от вкуса на парцала в гърлото ѝ се надигна жлъчка.

„Не се прави на герой – инструктирала я бе Маги. – Ако ти зададат въпрос, отговаряй. Ако искат да кажеш нещо пред камера, повтаряй, дори и да е лъжа. Основната ти цел е да останеш жива колкото се може по-дълго. Каквото и да ти направят, всичко е поправимо, запомни, важното е да оцелееш. Нищо не трае вечно освен смъртта. Похитителят си има желания и потребности, нещо, което го кара да се възприема за герой. Ако ти се отдаде

възможност, възползвай се от слабостите му. Трябва да направиш всичко възможно, за да оживееш.“

Внезапно се сепна, когато усети някой до себе си, някой с невероятно висока телесна температура. Възможно ли беше човек да се вмъкне при нея в багажника, докато колата се движеше? И по-интересно – *защо?* Усети чифт ръце около тялото си и долови миризма на изгоряла клечка кибрит, а после я обзе неприятното усещане за безтегловност. След секунди горещите ръце я изправиха на крака и махнаха въжетата от ръцете ѝ. После я побутнаха назад и – все още с вързани крака – Джордан падна върху някакъв стол.

Чу воя на самолетен двигател и сърцето ѝ запрепуска от надигащата се истерия. Как бе възможно само за секунда да я прехвърлят от багажника в самолет? Мъртва ли беше вече? Нима онези я бяха застреляли и сега, досущ както в „Шесто чувство“⁴, беше мъртва и не го осъзнаваше?

Дълбок звучен глас с едва доловим британски акцент нареди:

– Махнете кърпата и превръзката.

Самолетът набираше скорост по пистата, всеки момент щяха да излетят. Някой извади парцала от устата ѝ, а превръзката падна от очите ѝ.

Джордан премигна срещу ярката светлина в кабината и побърза да се огледа. Самолетът беше малък, дори нямаше седалки. Вместо това седеше в широко кожено кресло, обърнато към едната стена на самолета, до която бе сложена дълга пейка, покрита с кожа. На нея един до друг седяха двама мъже на около трийсетина години, с кафяви ризи и дънки и я наблюдаваха с непроницаемо

---

4 Филм на режисьора М. Найт Шаямалан от 1999 година, в който главният герой е гетски психолог, който не знае, че е починал. – Б.рег.

изражение. Това не бяха онези, които я отвлякоха. Пре-дишните бяха дребни и жилести, а тези бяха високи и широкоплещести. Освен това миришеха лошо – на пот и застояла миризма на цигари.

Внезапно столът се завъртя и тя се вкопчи в облегалките за ръце. Видя друго кресло като нейното и когато зърна човека в него, сърцето ѝ задумка бясно. Беше млад – на деветнайсет или дваисет – и много красив, с катранено-черна коса и черти като на млад бог, облечен в костюм на тънки райета. Но очите му! О, мили боже, какви очи! С цвят на мастило, наситеночерни, безжизнени, без дори намек за живот.

Мигом ѝ хрумна за вампири и таласъми, и зомбита. За мъртъвци, чиито души бяха напуснали телата им, а те продължаваха да бродят по Земята.

Вампири и таласъми, и зомбита не съществуваха, но беше сигурна, че този тип срещу нея не е човек. Явно той се бе промъкнал при нея в багажника. И я бе пренесъл в самолета за по-малко от пет секунди. Не можеше да откъсне очи от неговите, а за капак на целия смразяващ ужас стомахът ѝ се сгърчи и Джордан осъзна, че всеки момент ще повърне.

Мъжът се изправи, ръката му се пресегна през разстоянието, което ги делеше, и горещата му длан обгърна брадичката ѝ.

– Няма да повърнеш.

Чувството на гадене моментално утихна. Мъжът се облегна назад, разпери ръце върху облегалките за ръце и се загледа в нея с ужасяващите си очи. Джордан се опита да отклони поглед, но не можа.

– Казвам се Ерикс Декианос. Няма да ти направя нищо, Джордан. Така че, моля те, успокой се.

Но страхът от смъртта бе останал на заден план. Ужа-

сяваше я нещо друго, нещо по-страшно от болката и смъртта – някаква неясна, но гибелна заплаха за душата ѝ, за онова, което я правеше човек, за самото ѝ съществуване.

– Сигурен съм, че се питаш кой съм и защо те отвлякох.

Джордан продължи да го гледа, без да помръдне, без да отговори.

Мъжът направи знак с глава към един от мъжете и само след миг онзи ѝ подаде тежка кристална чаша, пълна с кехлибарена течност с дъх на алкохол. Джордан не пиеше, най-вече защото мисълта за баща ѝ рядко я напускаше. На другите им беше лесно – хванеха ли ги с алкохол, най-много да ги накажат. А нея вероятно щяха да изтипосат по Си Ен Ен.

– Пий – нареди Ерикс. – Ясно ми е, че си уплашена, но не можеш да летиш чак до Букурещ в тая вдървена поза. Уискито ще те отпусне.

Букурещ. Румъния. Джордан беше родена в Румъния, четиригодишна я бяха изоставили на стъпалата на едно сиропиталище в Букурещ, от което я бяха осиновили Андрю и Кони Елис. Дали беше чисто съвпадение, че този ненормален мъртвец я водеше именно там?

Всъщност какво значение имаше? Каквато и плаха надежда за спасение да таеше, вече беше безсмислена. Тя отпи от уискито. Беше отвратително.

– Защо Румъния?

– Домът ми се намира в Карпатите. Ще ми погостуваш, докато баща ти не ми даде това, което искам.

– Ами ако... не може?

– Тогава ще те убия. Но не вярвам да се стигне дотам. Баща ти е интелигентен човек, умее да проявява изобретателност в момент на криза.

– Кой... какво... кого... – Никога досега думите не бяха излизали с такава мъка от устата ѝ.

– Аз съм първородният син на Мефистофел и Електра, първата Анаво.

– Меф... Мефист... *Дявола?* – Гласът ѝ изтъня във фалцет.

– Не, не дявола. Също както Луцифер, Мефистофел изгубил Божията милост и бил прокуден от Рая. Превърнал се в черен ангел на смъртта, натоварен със задачата да прибира душите, запътили се към Ада.

Вдървена от ужас, Джордан се насили да отпие пак от чашата. Вкусът бе все така противен, но топлината на алкохола започна да разтапя ледения къс, в който се бяха превърнали вътрешностите ѝ.

– Чувала ли си за Анаво?

Джордан безмълвно поклати глава.

– Преди Ева да се поддаде на изкушението на Луцифер, родила дъщеря, Аврора, която се залутала в Райската градина и се изгубила. Потомците ѝ са известни като Анаво – на гръцки това означава светлина, – понеже са родени без тъмното петно на първородния грях. С течение на времето редиците им се стопили, но веднъж на много години духовната линия на Аврора се съживява и се ражда нова Анаво.

Думите му сякаш се носеха някъде отдалече, отекваха в главата ѝ, но смисълът ѝ убягваше. Той продължи:

– Електра била Анаво и когато Мефистофел я открил, се опитал да изкуши светлината в душата ѝ, но тя устояла. А той взел, че се влюбил в нея. Това бил най-ужасният грях – черна душа от Ада да се влюби в чист дух от Рая. Ако Луцифер откриел тайната му, щял да го унищожи окончателно, сякаш никога не е съществувал. Законът, който забранява на ангелите – било то божествени, или

черни – да имат близост с човеците, дори те да са Анаво, е непрекословен. Така че Мефистофел отвел Електра на малък остров в Северния Атлантук и я скрил зад воал, през който не можело да проникне ничие око и който по-късно станал известен като *мъглите на Кианос*. Майка ми и баща ми се скрили зад него както от Бог, така и от Луцифер.

Стиснала чашата в треперещите си ръце, Джордан отпи отново, а стъклото издрънча в зъбите ѝ. Имаше чувството, че костите ѝ започват да омекват, и неволно се облегна назад.

– Като син на черен ангел и Анаво аз не съм човек, но живея и дишам и съм обречен да обикалям Земята до края на света. Вече хиляда години убеждавам хората да ме последват и когато умрат, душите им стават мои. Когато събера достатъчно, когато стана по-могъщ от Луцифер, ще отворя портите на Ада. – Тялото му не помръдваше, чертите на лицето му не издаваха никакво вълнение, но въпреки това тя го долавяше. – Заради първородния грях човечеството е обречено на Ада, освен ако хората не успеят да превъзмогнат тъмната си страна и не изживеят живота си според Божиите повели. Луцифер е предоставил свободна воля на хората, дава им свободата да избират между доброто и злото. Аз обаче няма да постъпя така. Всички души ще ми принадлежат.

– Но тогава Бог ще унищожи света – прошепна Джордан.

Той се настани по-удобно.

– Това ще е началото на решителната битка.

Вероятно не разсъждаваше особено разумно, но на Джордан ѝ се прииска похитителят ѝ да беше обикновен терорист, човек с някаква мисия, която, макар и безумна, поне отчасти щеше да се опира на реалността. Такъв чо-

век би могъл да я заплаши единствено със смърт.

А Ерикс искаше да предизвика Бог.

Тя постави чашата с противното уиски върху стойката до облегалката на креслото.

– Какво трябва да направи баща ми, за да се върна у дома?

Мъжът се усмихна, но само с устни. Нищо не успяваше да придаде живот на очите му.

– Да ми обещае душата си.

Никога. Баща ѝ бе убеден, че вярата и дългът са над всичко.

– Няма да го направи.

Ерикс вдигна рамене.

– Времето ще покаже. Смятам, че ще стане по-възприемчив, когато види последиците от похищението ти. Американският народ ще се втурне да му съчувства и недоволството от управлението му ще бъде забравено.

Може би наистина щяха да му съчувстват, но едва ли щяха да преглътнат възмущението си от управлението му. Повечето хора бяха потънали в собствените си проблеми, особено в момент на криза. Каквато цареше в момента. Чувала бе баща си да казва, че страната се е запътила към нова икономическа депресия, а отвличането на дъщеря му нямаше да успее да отклони всеобщото внимание от тази опасност. Или поне не за дълго.

– Ще знаят ли, че съм отвлечена от потомък на Ада?

– Естествено, че не. За целия свят, освен баща ти, ще си отвлечена от „Ред Аут“, военна групировка, която не е съгласна с политическите решения на президента. В действителност членовете на тази групировка ми принадлежат. Ще изискат отстъпки, за да те освободят, които той ще обещае, а накрая ФБР ще ги арестува. Ако направи каквото искам, ще се прибереш у дома, без да помниш

нищо, и няма да можеш нито да отречеш, нито да потвърдиш къде си била през цялото време.

– Ще трябва да лъжа ли?

– Не, наистина няма да помниш. Преди да те пусна да си ходиш, ще изтрия от паметта ти всякакви спомени за мен.

Значи можеше да я накара да забрави. А дали можеше да контролира ума ѝ? Страхът ѝ се засили още повече, ако това изобщо беше възможно.

– След като няма да помня нищо, защо ми разказваш всичко това?

– За да убия времето – безжизнените му очи се впиха в нея. – А може би искам да те убедя да ме последваш.

В първия момент пак ѝ се догади. Но в главата ѝ отново отекна гласът на Маги: „Трябва да направиш всичко възможно, за да оживееш“. Едва ли щеше да е разумно да му каже, че предпочита да ѝ отрежат главата, отколкото да му обещае душата си. Преглътна с мъка и успя да отговори с почти нормален тон:

– А как си намираш последователи? Какво би могло да убеди някого да се откаже от Бог и да ти подари душата си?

– Имам си подчинени, които набират нови последователи, като им обещават, че ще получат всичко, което пожелаят. Направо е невероятно какви неща си пожелават хората в замяна на душата си.

– А как им изпълняваш желанията?

– Точно това е най-забавното, а също и най-трагичното, предполагам. В повечето случаи не получават нищичко, но пък искрено вярват, че ще си получат мечтаното, чак до момента, в който положат клетвата. Тогава разбират истината, но вече е твърде късно. Няма връщане назад. Длъжни са да ми служат през целия си живот, да привли-

чат нови и нови хора. А когато умрат, душата им става моя.

– Значи ще излъжеш и баща ми, за да го накараш да се закълне?

– О, напротив. Ако направи каквото искам, наистина ще те върна.

Лъжеше, сигурна беше. Каквото и да направеше баща ѝ, тя щеше да умре.

– Няма да се откаже от душата си, дори това да е единственият начин да ме спаси. Вярата е всичко за него.

Ерикс се подсмихна. Звукът прозвуча неестествено като скърцането на ръждавали панти.

– Никой освен Анаво не е неподатлив на изкушението, а за последните сто години се родиха само две. Ако знаех за какво копнееш повече от всичко на света, щях да ти го обещаю, а ти да ми се закълнеш въпреки всичко, което ти казах. Хората са слаби в лицето на изкушението, защото всеки един носи греха на Ева. Ще се надяваш, че може би този път казвам истината и ще ти дам каквото поискаш.

„Трябва да направиш всичко възможно, за да оживееш.“

Но Маги не е знаела, нямало е как да предположи, че заложено на карта ще е нещо повече от живота на Джордан.

Тринити Фейгън е завършила счетоводство в Техническия университет в Тексас. Дълги години работи по специалността си, преди да последва мечтата си и да се отдаде на писането. В момента живее в Мидланд, Тексас, със съпруга си.

С „Изкуплението на Аякс“, дебютния ѝ роман за тийнейджъри, писателката поставя началото на романтичната фентъзи поредица „Заветът Мефисто“, в която ще срещне читателите с историите за съдбовна любов на всеки един от братята Мефисто.

Повече информация ще откриете на адрес
egmontbulgaria.com/mephisto